

Het Boek Daniël - Nummer Honderdeenentwintig

Het ontsluiten van de tekenen der laatste dagen: inzicht in Christus' aanwijzingen betreffende de ontluikende bomen van de lente

Jeff Pippenger
2024-03-07

Christus wees Zijn volk op de ontluikende bomen van de lente, opdat zij de „tekenen” en de strekking van de „tekenen” van de laatste dagen zouden begrijpen.

‘Christus had Zijn volk bevolen uit te zien naar de tekenen van Zijn wederkomst en zich te verblijden wanneer zij de blijken van hun komende Koning zouden aanschouwen. “Wanneer nu deze dingen beginnen te geschieden,” zei Hij, “ziet dan opwaarts en heft uw hoofden omhoog, omdat uw verlossing nabij is.” Hij wees Zijn volgelingen op de ontluikende bomen in de lente en zei: “Wanneer zij nu uitspruiten, ziet gij dat en weet gij uit uzelf dat de zomer reeds nabij is. Zo moet ook gij, wanneer gij deze dingen ziet geschieden, weten dat het Koninkrijk Gods nabij is.” Lukas 21:28, 30, 31.’ De Grote Strijd, 308.

De „tekenen” van de laatste dagen werden getypeerd door de „tekenen” die de beweging van de eerste engel aankondigden en inluiden. Tot die „tekenen” behoorde het schudden van de hemelen, maar Joël maakt duidelijk dat de „tekenen” van de laatste dagen—de dagen waarin de ongerechtigheid van Israël gezocht zal worden en niet gevonden, wanneer Gods heilige berg voor altijd heilig is, want geen vreemden zullen ooit weer door haar heen trekken, het schudden van de machten der hemelen—ook het schudden van de machten der aarde zullen omvatten. Zuster White wijst op het onderscheid tussen het schudden van de machten der hemelen en dat van de machten der aarde.

„Op 16 december 1848 gaf de Heere mij een gezicht aangaande het wankelen van de machten der hemelen. Ik zag dat, toen de Heere bij het geven van de tekenen die door Mattheüs, Markus en Lukas zijn opgetekend, ‘hemel’ zei, Hij de hemel bedoelde, en toen Hij ‘aarde’ zei, bedoelde Hij de aarde. De machten des hemels zijn de zon, de maan en de sterren. Zij heersen in de hemelen. De machten der aarde zijn degenen die op de aarde heersen. De machten des hemels zullen door de stem Gods geschud worden. Dan zullen de zon, de maan en de sterren uit hun plaatsen bewogen worden. Zij zullen niet vergaan, maar door de stem Gods geschud worden.

„Donkere, zware wolken kwamen op en botsten tegen elkaar. De hemel scheurde open en week terug; toen konden wij door de open ruimte in Orion omhoogzien, vanwaar de stem van God kwam. De Heilige Stad zal door die open ruimte neerdalen. Ik zag dat de machten der aarde nu worden geschud en dat de gebeurtenissen in volgorde plaatsvinden. Oorlog en geruchten van oorlog, zwaard, hongersnood en pestilentie zijn eerst aan de beurt om de machten der aarde te schudden; daarna zal de stem van God de zon, de maan en de sterren schudden, en ook deze aarde. Ik zag dat het schudden van de machten in Europa niet, zoals sommigen leren, het

schudden van de machten des hemels is, maar dat het het schudden van de toornige volken is.” Early Writings, 41.

Het schudden van de hemelen in Matteüs, Markus en Lukas vertegenwoordigt het schudden van de machten die over de hemelen heersen, voorgesteld door de zon, de maan en de sterren. Al deze hemelse machten werden geschud en brachten de „tekenen” voort, die de beweging van de eerste engel inleidden en aankondigden. Die hemelse machten zullen tijdens de beweging van de derde engel opnieuw geschud worden. Maar in de beweging van de derde engel zullen ook de machten van de aarde geschud worden. De machten van de aarde zijn de machten die over de aarde heersen. Op 11 september 2001 werden de machten van de aarde, niet die van de hemel, geschud.

„Is nu het woord opgekomen dat ik heb verklaard dat New York door een vloedgolf zal worden weggevaagd? Dit heb ik nooit gezegd. Ik heb gezegd, toen ik zag hoe de grote gebouwen daar verrezen, verdieping na verdieping: ‘Wat vreselijke tonelen zullen plaatsvinden wanneer de Heere zal opstaan om de aarde geweldig te doen beven! Dan zullen de woorden van Openbaring 18:1–3 vervuld worden.’ Het gehele achttiende hoofdstuk van Openbaring is een waarschuwing voor wat over de aarde komt. Maar ik heb geen bijzonder licht met betrekking tot wat over New York komt, alleen dat ik weet dat op een dag de grote gebouwen daar zullen worden neergehaald door het keren en omkeren van Gods macht. Uit het mij gegeven licht weet ik dat er verderf in de wereld is. Eén woord van de Heere, één aanraking van Zijn machtige kracht, en deze massieve bouwwerken zullen vallen. Er zullen tonelen plaatsvinden waarvan wij ons de ontzagwekkendheid niet kunnen voorstellen.” Review and Herald, 5 juli 1906.

In de geschiedenis van de Millerieten was een van de tekenen die door Lukas zijn opgetekend, de „benauwdheid der volken”. De volken vertegenwoordigen de machten die over de aarde heersen, en op 11 september 2001 werd elke natie op aarde geschokt toen het derde Wee de profetische geschiedenis binnentrad. Die aardse schudding werd in Lukas eenentwintig voorgesteld, maar niet door de bijbelse uitdrukking van het schudden van de machten der aarde. Zij werd voorgesteld door de uitdrukking „de benauwdheid der volken”, zoals die over de naties der wereld werd gebracht toen de grote gebouwen van New York werden neergehaald. „De benauwdheid der volken” in Lukas is het schudden van de machten der aarde, en zij werd vervuld in de geschiedenis van de Millerieten.

“Ik zag dat de machten der aarde thans worden geschud en dat de gebeurtenissen in volgorde komen. Oorlog en geruchten van oorlog, zwaard, hongersnood en pestilentie zijn het eerst om de machten der aarde te schudden; daarna zal de stem van God de zon, de maan en de sterren, en ook deze aarde, schudden. Ik zag dat het schudden van de machten in Europa niet, zoals sommigen leren, het schudden van de machten des hemels is, maar dat het het schudden van de toornige volken is.” Early Writings, 41.

Het „schudden van de machten der toornige volken” is het schudden van de „machten der aarde”, zoals in de vroege geschiedenis van het adventisme werd geïllustreerd door het schudden van de „machten in Europa”. Uriah Smith duidde in 1838 aan wat het was dat de machten in Europa deed schudden.

„Zoals de profetische periode van deze [6e] bazuin begon met de vrijwillige overdracht van de macht in de handen van de Turken door de christelijke keizer van het Oosten, zo zouden wij terecht kunnen concluderen dat haar beëindiging gekenmerkt zou worden door de vrijwillige overdracht van die macht door de Turkse sultan weer terug in de handen van de christenen. In 1838 raakte Turkije in oorlog met Egypte verwickeld. De Egyptenaren leken de Turkse macht te zullen omverwerpen. Om dit te voorkomen grepen de vier grote mogendheden van Europa, Engeland, Rusland, Oostenrijk en Pruisen, in om de Turkse regering te ondersteunen. Turkije aanvaardde hun interventie. Er werd een conferentie in Londen gehouden, waar een ultimatum werd opgesteld dat aan Mehemet Ali, de pasha van Egypte, zou worden overhandigd. Het is duidelijk dat, wanneer dit ultimatum in de handen van Mehemet zou worden gelegd, het lot van het Ottomaanse Rijk feitelijk in de handen van de christelijke mogendheden van Europa zou worden gelegd. Dit ultimatum werd op de 11e dag van augustus 1840 in de handen van Mehemet gelegd! en op diezelfde dag richtte de sultan een nota aan de ambassadeurs van de vier mogendheden, met de vraag wat er gedaan moest worden in geval Mehemet weigerde zich te voegen naar de voorwaarden die zij hadden voorgesteld. Het antwoord luidde dat hij zich niet ongerust hoefde te maken over welke eventualiteit zich ook mocht voordoen; want daarin hadden zij voorzien. De profetische periode eindigde, en op diezelfde dag ging de controle over de Mohammedaanse aangelegenheden over in de handen van christenen, juist zoals de controle over de christelijke aangelegenheden 391 jaar en 15 dagen tevoren in de handen van de Mohammedanen was overgegaan. Zo eindigde het tweede wee, en hield de zesde bazuin op te klinken.” Uriah Smith, Synopsis of Present Truth, 218.

De islam van het tweede Wee had het hoogtepunt van zijn macht voorbij laten gaan, die volgens Gods woord driehonderd eenennegentig jaar en vijftien dagen zou voortduren. Toch trachtte Egypte in de jaren 1830 een kalifaat in Egypte te herstellen met het doel de tweede grote jihad in de islamitische geschiedenis voort te zetten. De mogelijkheid van verdere islamitische oorlogsvoering deed de Europese mogendheden sidderen van vrees. Gedurende tientallen jaren werd de crisis van het opnieuw ontbranden van de islamitische oorlogvoering door de historici en verslaggevers van die jaren aangeduid als de “Oosterse Kwestie”. De oorlogvoering van de kinderen van het oosten was eeuwenlang gevoerd tegen de naties van Europa, die hun godsdienst ontleenden aan de Roomse kerk. In 1838 vertegenwoordigde “de benauwdheid der volken”, waar Christus naar verwees, het schudden van de vertoornde naties dat werd voortgebracht door de oorlogvoering die door de islam werd gevoerd tegen het voormalige Romeinse Rijk.

Met het [losmaken] van de vier engelen die gebonden zijn bij de grote rivier de Eufraat, versta ik dat God nu op het punt stond toe te laten dat de vier voornaamste volken waaruit het Ottomaanse rijk was samengesteld, die tevergeefs hadden getracht het Oost-Romeinse Rijk te Constantinopel te onderwerpen en bij de verovering van Europa slechts weinig vooruitgang hadden geboekt, nu Constantinopel zouden innemen en een derde deel van Europa zouden overrompelen en onderwerpen, hetgeen inderdaad het geval was omstreeks het midden van de vijftiende eeuw.” Works of William Miller, Volume 2, 121.

De benauwdheid van de volken in het verslag dat in Lukas wordt aangetroffen, was „met radeloosheid; de zee en de golven bruisende”, en met de „harten der mensen bezwijkende van

vrees en van verwachting der dingen die over de aarde komen zullen”. De radeloosheid van de Oosterse Kwestie bleef de machten der aarde tot ver in de twintigste eeuw verontrusten, en het symbool van die benauwdheid was dat „de harten der mensen bezwijkende van vrees” waren en „de zee en de golven bruisende”.

„Deze verzegeling van de dienstknechten Gods is dezelfde die in een visioen aan Ezechiël werd getoond. Ook Johannes was getuige geweest van deze hoogst ontzagwekkende openbaring. Hij zag de zee en de golven bruisen, en de harten der mensen bezwijken van vrees. Hij aanschouwde de aarde bewogen, en de bergen verplaatst naar het midden van de zee (wat letterlijk plaatsvindt), haar water bruisend en onstuimig, en de bergen schuddend door haar verheffing. Hem werden plagen, pestilentie, hongersnood en dood getoond, die hun verschrikkelijke opdracht volvoerden.” Testimonies to Ministers, 445.

Toen Johannes de verzegeling van de honderdvierenveertigduizend werd getoond, zag hij de benauwdheid der volken, voorgesteld door de bruisende zeeën en golven, en de harten der mensen die bezweken van vrees, en het was dezelfde verzegeling die Ezechiël in hoofdstuk negen werd getoond. Aan Ezechiël werden de innerlijke elementen van de verzegeling getoond en aan Johannes werden de uiterlijke elementen getoond die met de verzegeling verbonden zijn. Johannes zag dat het vertoornen van de volken samenhangt met de verzegeling van de honderdvierenveertigduizend, en het vertoornen van de volken is tevens de benauwdheid der volken van Lukas, die historisch wordt aangeduid als de Oosterse Kwestie. Aan Johannes werd getoond dat de islam van het derde Wee het uiterlijke teken is van de verzegeling van de honderdvierenveertigduizend.

“Het heden is voor allen die leven een tijd van overstelpende betekenis. Heersers en staatslieden, mannen die posities van vertrouwen en gezag bekleden, denkende mannen en vrouwen uit alle standen, hebben hun aandacht gericht op de gebeurtenissen die zich rondom ons voltrekken. Zij slaan de gespannen, rusteloze verhoudingen gade die onder de volken bestaan. Zij zien de hevige intensiteit die elk aards element in haar greep krijgt, en zij erkennen dat er iets groots en beslissends op het punt staat te gebeuren — dat de wereld op de rand van een ontzaglijke crisis staat.

„Engelen houden thans de winden van de strijd in bedwang, opdat zij niet zullen waaien voordat de wereld voor haar naderend onheil zal zijn gewaarschuwd; maar er verzamelt zich een storm, gereed om over de aarde los te barsten; en wanneer God Zijn engelen zal gebieden de winden los te laten, zal er een toneel van strijd zijn zoals geen pen kan beschrijven.

‘De Bijbel, en alleen de Bijbel, geeft een juist inzicht in deze dingen. Hier worden de grote slottaferelen in de geschiedenis van onze wereld geopenbaard, gebeurtenissen die reeds hun schaduwen vooruitwerpen, terwijl het geluid van hun nadering de aarde doet beven en de harten van de mensen doet bezwijken van vrees.’ Education, 179, 180.

In Lukas hoofdstuk eenentwintig wees Jezus de „tekenen” aan die de Milleritische beweging inluiden, en al die „tekenen” werden volgens Zuster White vervuld. De aardbeving van Lissabon, de duistere dag, het vallen van de sterren en de benauwdheid der volken, die het schudden van de machten der aarde voorstelde, hetgeen door de islam werd vervuld in de vrees die door de Oosterse

Kwestie werd voortgebracht, zijn alle vervuld. Tot de Milleritische „tekenen” behoort ook de komst van de Zoon des mensen met een wolk, hetgeen werd vervuld in de juiste volgorde waarin de „tekenen” door Christus werden gegeven; want nadat de benauwdheid der volken eindigde met de beteugeling van de Ottomaanse suprematie in 1840, kwam Christus op 22 oktober 1844 in het Allerheiligste, en toen Hij kwam, kwam Hij met wolken.

“En zie, er kwam Eén als een Mensenzoon met de wolken des hemels, en Hij kwam tot de Oude van dagen, en zij brachten Hem voor Zijn aangezicht. En Hem werd heerschappij gegeven, en eer, en een koninkrijk, opdat alle volken, natiën en talen Hem dienen zouden: Zijn heerschappij is een eeuwige heerschappij, die niet zal vergaan.’ Daniël 7:13, 14. De komst van Christus die hier wordt beschreven, is niet Zijn tweede komst naar de aarde. Hij komt tot de Oude van dagen in de hemel om heerschappij en eer en een koninkrijk te ontvangen, die Hem gegeven zullen worden aan het einde van Zijn werk als Middelaar. Het is deze komst, en niet Zijn tweede komst naar de aarde, waarvan in de profetie was voorzien dat zij zou plaatsvinden aan het einde van de 2300 dagen in 1844. Vergezeld door hemelse engelen gaat onze grote Hogepriester het heilige der heiligen binnen en verschijnt daar in de tegenwoordigheid van God om Zich bezig te houden met de laatste handelingen van Zijn bediening ten behoeve van de mens—om het werk van het onderzoekend oordeel te volbrengen en verzoening te doen voor allen van wie wordt aangetoond dat zij recht hebben op de voordelen ervan.” *The Great Controversy*, 479.

De „tekenen” die verbonden waren met de geschiedenis van de Millerieten, stonden model voor de „tekenen” die verbonden zijn met de geschiedenis van de honderd vierenveertigduizend. Toen Christus door middel van de gelijkenis de tweede getuige gaf van het historische verhaal, wees Hij Zijn discipelen op „de ontluikende bomen van de lente”. Hij deelde hun mee dat, wanneer de bomen beginnen uit te lopen, gij weet dat het einde van de wereld nabij is, en dat het geslacht dat getuige is van de ontluikende bomen van de lente, zal leven om te zien hoe de hemelen en de aarde voorbijgaan in de vuren van Zijn tweede komst.

Wanneer zij nu uitlopen, ziet en weet gij uit uzelf dat de zomer reeds nabij is. Zo ook gij, wanneer gij deze dingen ziet geschieden, weet dan dat het Koninkrijk Gods nabij is. Voorwaar, Ik zeg u: Dit geslacht zal geenszins voorbijgaan, totdat alles zal zijn vervuld. Hemel en aarde zullen voorbijgaan, maar Mijn woorden zullen geenszins voorbijgaan. Lukas 21:30–33.

De vraag wordt dan: „wanneer begonnen de bomen uit te lopen?” De late regen begon neer te sprenkelen op 11 september 2001, wat volgens Jesaja „de dag” is van Gods „hevige wind ten dage van de oostenwind.”

Met mate, wanneer Gij uitspruit, zult Gij met hem twisten; Hij houdt Zijn ruwe wind in op de dag van de oostenwind. Daarom zal hierdoor de ongerechtigheid van Jakob verzoend worden; en dit is de gehele vrucht, dat zijn zonde weggenomen wordt; wanneer hij al de stenen van het altaar maakt als kalkstenen die in stukken geslagen zijn, zullen de gewijde palen en de beelden niet overeind blijven. Nochtans zal de versterkte stad woest zijn, en de woning verlaten, en prijsgegeven als een woestijn; daar zal het kalf weiden, en daar zal het nederliggen, en zijn takken verteren. Wanneer zijn twijgen verdord zijn, zullen zij afgebroken worden; de vrouwen

komen en steken ze in brand; want het is een volk zonder verstand; daarom zal Hij Die hen gemaakt heeft Zich niet over hen ontfermen, en Hij Die hen geformeerd heeft zal hun geen genade bewijzen. En het zal geschieden te dien dage, dat de Heere zal dorsen van de bedding der rivier tot aan de beek van Egypte, en gij zult één voor één verzameld worden, o gij kinderen Israëls. En het zal geschieden te dien dage, dat op de grote bazuin geblazen zal worden, en zij zullen komen die gereed waren om om te komen in het land Assyrië, en de verdrevenen in het land Egypte, en zij zullen de Heere aanbidden op de heilige berg te Jeruzalem. Jesaja 27:8–13.

De late regen begon op 11 september 2001 te sprenkelen (afgemeten), en het debat over de boodschap van de late regen en de valse boodschap van vrede en veiligheid begon. De geschiedenis van dat debat is waar de ongerechtigheid van Jakob wordt weggenomen (uitgezuiverd, dat wil zeggen verzoend). De geschiedenis van het debat, dat het debat van Habakuk is, is de periode van de verzegeling van de honderd vierenveertigduizend, die eindigt met het uitspuwen van de Laodiceese Zevende-dags Adventist uit de mond van de Heer, want zij zal, als “de versterkte stad”, verwoest zijn, omdat zij de stad was geworden van een volk zonder verstand, dat geen barmhartigheid of gunst vindt. In die tijd zal de “tweede stem” van Openbaring achttien op een grote bazuin blazen, die de zevende bazuin en de derde wee is, en Gods andere kudde zal komen en aanbidden te “Jeruzalem”, dat de beweging van de triomferende kerk zal zijn geworden.

11 september 2001 duidt aan dat de laatste generatie van de geschiedenis der aarde is aangebroken, en alleen zij die de uitbottende bomen van de lente herkennen, zullen de regen ontvangen die de bomen doet uitbotten. Alleen zij die erkennen dat de islam van het derde wee is wat de komst van de late regen en de verzegeling van de honderdvierenveertigduizend markeert, zullen tot die groep behoren.

“Alleen zij die leven overeenkomstig het licht dat zij hebben, zullen groter licht ontvangen. Tenzij wij dagelijks vooruitgaan in de openbaring van de actieve christelijke deugden, zullen wij de manifestaties van de Heilige Geest in de late regen niet herkennen. Deze kan neerdalen op harten overal om ons heen, maar wij zullen haar niet onderscheiden of ontvangen.”
Testimonies to Ministers, 507.

„Wij moeten niet wachten op de late regen. Zij komt over allen die de dauw en de regenbuien van genade die op ons neerdalen, zullen erkennen en zich toe-eigenen. Wanneer wij de brokstukken van licht verzamelen, wanneer wij de zekere barmhartigheden van God waarderen, Die er behagen in schept dat wij op Hem vertrouwen, dan zal iedere belofte worden vervuld. ‘Want gelijk de aarde haar spruit voortbrengt, en gelijk een hof doet uitspruiten hetgeen daarin gezaaid is; alzo zal de Heere HEERE gerechtigheid en lof doen uitspruiten voor al de volken’ (Jesaja 61:11). De gehele aarde moet vervuld worden met de heerlijkheid van God.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, deel 7, 984.

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

‘Tenzij zij die in—kunnen helpen, worden opgewekt tot het besef van hun plicht, zullen zij het werk van God niet herkennen wanneer de luide roep van de derde engel zal worden gehoord. Wanneer het licht uitgaat om de aarde te verlichten, zullen zij, in plaats van op te

komen tot de hulp des Heren, Zijn werk willen inbinden opdat het aan hun enge opvattingen zou beantwoorden. Laat mij u zeggen dat de Heer in dit laatste werk zal handelen op een wijze die verre van de gewone gang van zaken afwijkt, en op een manier die in strijd zal zijn met elke menselijke planning. Er zullen onder ons altijd mensen zijn die het werk van God willen beheersen, die zelfs willen voorschrijven welke bewegingen gemaakt moeten worden wanneer het werk voortgaat onder de leiding van de engel die zich bij de derde engel voegt in de boodschap die aan de wereld gegeven moet worden. God zal wegen en middelen gebruiken waardoor gezien zal worden dat Hij Zelf de teugels in handen neemt. De arbeiders zullen verrast zijn door de eenvoudige middelen die Hij zal gebruiken om Zijn werk van gerechtigheid tot stand te brengen en te voltooien.' Testimonies to Ministers, 300.